

Чудеса без начало и без край

**Който търси съвършенство,
осъден е да създава само фрагменти.
Атанас Далчев**

Любен Петков

1. Чудеса: Всички мои познати и приятели станаха професори. Само аз останах доктор.
д-р Наум Чилингиров

2. Сънувах ангели небесни да кръжат над Светия синод и в нежна прегръдка да отнасят главата с короната от трътлестото тяло на цар Самуил. Друг отбор ангели небесни с остър полет се спусна над опразненото място и постави глава с калпак и щръкнали мустаци. Върху калпака врабец изчурулика: „Ангели небесни отнесоха главата с короната на царя в небесните селения за вечни времена – чик-чирик, чик-чирик“.
Друг врабец му отвърна: „Отбор ангели небесни долетяха и туриха в опразненото място главата с калпаче и щръкнали мустаци на Бай Ганя Балкански за вечни времена – чик-

който правят всичко възможно да му пришият криле, да го въздигнат и се заловят за крилето, както бяха. Но бяха.

7. *От всеки откъснат стрък трева, цялата вселена потреперва!* – изрича древният упанишад. Новината (от медиите) за четвърто място в света по износ на дървесина от нашата страна, по територия колкото върха на игла сред просторите на земното кълбо, зарадва невидимите недосегаеми босове на 800-те фирми на дървената мафия. И с мощта си вдигна на протести пред Парламента и кръстовища, по магистрали срещу мораториума за временна забрана на сеч и износ на дървесина своите наемници от безскрупулни и алчни съзакляници, отчаяни безработни и гладни цигани с резачки. От прозорците на

чирик, тук, на Земята – чирик-чик“.
И заедно: чик-чирик, о, Боже! – за вечни времена... Чирик-чик...
И пак – до сутринта.

3. С изтъняването на духовната култура, изтънява българският човек, изтънява в пространството българската нация. Струва ти се, че си на друга планета – сред глухи, недъгави и слепи.

4. – *Аз, Симеон Втори, одумван за най-злополучния министър-председател, но пък за най-добрия цар на българите!* И лукаво се усмихва, заобиколен от познати политически мърши,

Бургаската областна управа пък се любуваха на претоварените кораби с посечена гора, отплаващи за чужди държави от специалния „дървен“ кей на пристанището. Цар далечно, Бог високо. Но примигващия, лъжлив цар с потриващи ръце и лукава усмивка видяхме отблизо сред своите негодници, сечащи корените на Родината. А Бог отвисоко не вижда ли? Или Господ Бог вдигна ръце от българите, отвратен от робската ни търпимост?

8. Герои на нашето „преходно“ време са Простакът и Парите. За Простака проумях – без думи, юмрук в носа. Щом се повдигне – пак юмрук в носа. И пак.
Но за главния герой – Парите, лек не намерих.

9. Лек да се отървем от графоманите и посредствеността на времето предложи вещият ловец, писателят Емилиян Станев: „Заставам от сутринта на гюме на входа на Съюза на ул. „Ангел Кънчев“ 5 (без две липи отпред, както припяваше Радой Ралин), където се тълпят писателите до вечерта и... бам, бам, бам – изтрепвам ги до един. Освен мене!“.
P.S. Идеята за изстребление на графоманите и посредствеността е невъзможна след избухването на демокрацията, тъй като пишещите братя и сестри се разделиха и се разпиляха в множество писателски съюзи. И няма едно-единствено гюме, а вещият ловец не стреля нахалост.

12. – Докъдето стигат пътищата ни, дотам се простира Римската империя! – хвалят се гордите римляни. А Човешката империя след откритите пътища на Алберт Айнщайн, Джон Атанасов, Бил Гейтс?...

14. Великият везир на Персия Абдула Измаил (983–995) имал огромна библиотека от 117 000 книги, които били неизменно до него, наредени

по азбучен ред върху гърбовете на четиристотин (400) камили, което днес, подир хиляда години, всеки гимназист може да окачи на врата си (400-те камили с книгите) във флашка за двайсетина лева.

15. *Религията... опиум за народа...* – прогърмяха заклетите атеисти и ощетиха философа с премълчано продължение на мисълта му – *...вместена в един свят, в който хората не разбират стона на потисканото съществуване, сърцето на безсърдечния свят и душата на бездушния живот.*

16. Езикът, думите, с които работи писателят, нямат кости, железни челюсти, но могат да убият човек, могат да затрият цели народи и да съхранят цели народи. Българският човек е в българското слово; и словото е в българския човек. Нашият народ тачи пишещите братя, които с премръзнали пръсти в каменни килии, скални пукнатини и пещери са записвали с български букви и слова в приписки по полетата на свещени книги за тегобите и радостите на живота ни, както днешните следовници по белите листа и модерните технологии. И докато мислим, говорим и записваме с български букви и слова нашите неволи, радости и мечти и стъпваме по родна земя, няма да се затрием като народ, няма да бъдем вписани в „Червената книга“ на изчезващите народи.

17. Камък, който се търкаля, мъх не хваща – чувам гласа на майка ми.

18. Човекът е търкалящо се съществуване. От място на място, от брод на брод, с очи във Всемира да се намери.

22. Смъртта – едно от чудесата на живота.

25. Отец Клеопа (1912–1998):
– *Ние сме сянка, сън и полски цвят на земята.*

28. Бела Барток („Така наречения български ритъм“, студия, 1938)
...там господар и селянин (в България) стоят много по-близо един до друг, отколкото например у нас, така че не е било трудно на обра-

зования български музикант да забележи този ритъм. Интересно би било да се поразмишлява дали тези видове български ритми са произлезли от нормалните видове ритми и какъв психологически процес е предизвикало тяхното развитие. Когато един много известен наш музикант за пръв път чул мелодии в български ритъм, той възкликнал: нима всички българи са куци, че имат такива мелодии в куцукащ ритъм?

29. На четиринадесет години от малката Елена се пръкна невиджана принцеса. На петнадесет достигнаха съвършенство телесните ѝ форми. Флуидите на младостта ѝ отдалеко спираха дъха на мъжете. Елена усещаше дъха им. И своя неударим прилив. Но парещата мисъл да не повтори съдбата на ниско образваната си и безработна майка – на тридесет с два развода, маеше главата ѝ да стъпва като сомнамбул. Ще устои ли на приливите до деветнадесет години ученичество, после годините в университета; годините на реализация? В пространството, пренаселено с блуждаещи моми като метеори и млади старчета (без мустаци и бастуни); на туптенето в главата ѝ, тласкащо част от човечеството към неподозирани тайни на подсъзнанието, не-разбирано от естествения свят на бедния и необразован слой на човешкия род? Кой слой ще надделе; кой път да хване? Ще устои ли на приливите на разцъфтялото си тяло, или на разума! Търсеше истината в безсънните си нощи хубавата Елена.

31. Номо urbanus няма усещането за природата, каквато е имал нашият предшественик, потопен в енергийния поток от мириса, от соковете, от ритмите и звуците на естествено

заобикалящия ни свят. Чувствителността на цивилизования човек, облъчван от космическата енергия, се е пренасочила-преустроила-приспособила в по-друга посока, което понякога му носи усещането, че е надвишил земния си ръст и обратно – че е безнадеждно осиротял.

33. *...оти ти плачат очинки, пък ти се смее лицено?*
(родопска песен)

34. Георги Сава Раковски: Бащата струва повече от сто учители, а майката – повече от сто бащи.

35. Схиигумен Сава („За празнодумството“): За един час можем да произнесем девет хиляди (9000) думи, полезни или празни. За един ден ние произнасяме деветдесет хиляди (90 000) думи, за седмица – шестстотин и тридесет хиляди (630 000) думи, за месец – два милиона и седемстотин хиляди (2 700 000) думи, а за година – над тридесет и два милиона (32 000 000). Ако сравним всяка дума с песъчинка, то за една година от живота ни в чашата на везните ще бъдат поставени над тридесет милиона (30 000 000) песъчинки. Представяте ли си? Чували песъчинки! И разбира се, чашата на везните веднага ще ни спусне на дъното на ада само за греха празнословие.
...Христос Спасителят с мълчание засрами Пилат Понтийски.

36. И гласът на св. Йоан Листвички: Когато съм говорил дори за душеполезни неща, често съм се разкайвал, но никога не съм се разкайвал, че съм мълчал.

37. Животът на всеки от нас е разлистена, непрочетена книга.

Любен Петков

Любен Петков

е автор на разкази, приказки, повести, романи. За малки и големи. Роден е в странджанското село Крушевец, Бургаска област. Средното и висшето си образование получава в Бургас и Варна. Живее в София и работи като журналист, редактор и издател. За творчеството си е отличаван с престижни награди: „Златен ланец“ за разказ, „Златен Пега“ за цялостно творчество, Националната награда „П. Р. Славейков“ за детска литература. Последното отличие (2014 г.) – годишната награда на Съюза на писателите е за книгата му с пътеписи „Отвътре и отвъд Обетованата земя“ (изд. „Жанет 45“). Любен Петков е почетен гражданин на Бургас. продължава.“